

THE DRAGON PRINCE: MÅNE

Originalalets titel: THE DRAGON PRINCE. BOOK ONE: MOON

Text © Aaron Ehasz och Melanie McGanney Ehasz, 2020

© 2020 Wonderstorm, Inc.

Omslagsbild: © Kelsey Eng

Karta: Francesca Baerald

Omslagsformgivning: Betsy Peterschmidt

Först utgiven av Scholastic Inc., 2020

All rights reserved.

Översättning: Lena Jonsson

Sättning: Karin Berg

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2021

Tryckt av Scandbook, EU, 2021

ISBN: 978-91-7975-451-8

www.bonniercarlsen.se

Aaron Ehasz &
Melanie McGanney Ehasz

Översättning: Lena Jonsson

BONNIER
CARLSEN

Prolog

För längesedan var Xadia ett enda rike och där fanns magi och underverk i överflöd. På den tiden fanns endast den djupa magin, och dess källor var de sex ursprungskrafterna:

Solen.

Månen.

Stjärnorna.

Jorden.

Himlen.

Havet.

Alla levande varelser i Xadia föddes med magins gåva, en gnista inom var och en som hade förbindelse med en av de sex ursprungskrafterna. Från den väldigaste drake till den minsta insekt, alla hade magin i blodet.

Utom människorna som var annorlunda. Det var fel på dem. De föddes utan denna gåva. I förhistorisk tid kämpade människorna för sin överlevnad, medan övriga varelser i Xadia frodades. Många människor dog av svält, andra dog när de slogs mot sina medmänniskor om de knappa resurserna.

Enhörningarna var de mest osjälviska av alla Xadias var-
elser. Så småningom fylldes de av så djupt medlidande med
de kämpande människorna att de inget hellre ville än att
hjälpa dem. Människorna hade ju faktiskt inte valt att födas
utan magi.

Men Första alverna var på sin vakt. De påminde enhör-
ningarna om att snällhet inte alltid belönas med snällhet.
Alverna menade att det vore ett misstag att lita på människo-
släktet. Om det hade varit meningen att människorna skulle
använda magi, så hade kraften varit medfödd hos dem.

Enhörningarna lät sig dock inte övertygas. Deras med-
känsla var stark och trots alvernas varnande ord såg de till
att människorna fick del av magin. Ett fåtal visa människor
fick mäktiga klot i gåva, sådana som kallades ursprungs-
stenar. Stenarna innehöll magiska krafter av väldig styrka.
Sedan fick människorna lära sig att göra runtecken som
kunde frigöra och koncentrera stenarnas kraft. De fick också
lära sig att uttala de ålderdomliga ord som drakarna använ-
de för att frigöra kraften i magiska besvärjelser.

Äntligen kunde människorna ta hand om sig själva och få
ett slut på sitt lidande. De gav mat åt de hungriga, tog hand
om de fattiga och botade de sjuka. När det började gå bättre
för dem, utvecklades människosläktet även på andra sätt.
Människorna studerade världen, stjärnorna och konsterna
och skapade musik, poesi och annat vackert.

Men alverna hade rätt i ett avseende: Människorna var
oförutsägbara. Visserligen var de flesta goda, men vissa var
det inte. En magiker av människosläktet upptäckte ett nytt

sätt att använda magin som var snabbt och enkelt, men också farligt och mycket kraftfullt. Han använde sig av magiska varelsers innersta väsen och frigjorde otroliga krafter. En del kallade det för ny magi eller den sjunde kraften – men den fick namnet svart magi.

De svarta magikerna och deras följare började bedriva jakt på magiska varelser i hela Xadia, eftersom de behövde bränsle till sina besvärjelser. De var ute efter vilken kroppsdelen som helst från varelser med koncentrerad magi: en klo från en grip, en fjäder från en månfenix. Värdefullast och mest eftertraktat var enhörningens horn. Till slut hade människorna jagat och dödat så många enhörningar att det inte fanns några kvar i Xadia.

Alverna och drakarna blev ursinniga och fylldes av avsky över det de såg. De var övertygade om att den enda lösningen på problemet var att utrota människorna.

Men i sista stund föreslog en hövdingadotter bland alverna en Barmhärtig kompromiss. Hon bad om att människorna skulle tillåtas flytta och bosätta sig i rikena i väster. I halvmånetid dömde drakdrottningen, vars namn var Luna Tenebris, människorna. Hennes dom var både hård och mild. Människorna dömdes till förvisning men fick leva.

Så gick det till när kontinenten delades itu.

Aaravos av Första alverna

MÅNE

Det var en gång en stam som tillbad Stora månen, en vacker rund silverskiva på himlen.

Men en dag höjde den rättrådige hövdingen blicken uppåt och såg att halva månen var borta. ”Den har blivit stulen!” utbrast han.

Folket blev rasande och de drog ut i härnadståg mot stammen i grannbyn som de inte litade på.

Men grannbyns hövding var av en annan åsikt. ”Vi har inte stulit något. Månen är inte en silverskiva, den är ett silverlov.” Hon pekade upp mot himlen för att bevisa det hon sagt. ”Det där är månen och det är vår måne.”

Båda hövdingarna beskyllde varandra för att ljuga och snart krigade de två stammarna mot varandra. Många dog i kriget.

En kväll hade båda stammarna kommit vilse i mörkret. Månen var helt borta. Alla blev rädda, för de såg bara mörker.

Men då sa ett barn: ”Förstår ni inte?” För barnen ser inte bara med ögonen, de ser med hjärtat också. ”Vi lever alla under samma måne.”

Äntligen förstod de vuxna och de slutade kriga mot varandra.

Och månen log.

Ekon av åska

Regnet forsade i strida strömmar nedför borgens höga väggar i Katolis kungarrike. Regndropparna lät som småsten mot glasrutorna. Svarta ovädersmoln virvlade i skyn och lystes upp av tysta blixtar.

Inslagen i en mjuk filt lade sig Ezran till rätta i sin himmelsäng. Det bångstyriga bruna håret låg utbrett över kudden. Hans rum var stökigt, precis som åttaåringars rum brukar vara, även om själva rummet var ståtligt och kungligt. Väggar och golv var av släthuggen sten och de antika trämöblerna hade vackra sniderier med bilder av natur och djur. Tända vaxljus kastade fridfulla skuggor på väggarna.

Det starkaste ljusskenet i rummet kom från lypspaddan Bete, som var Ezrans älsklingshusdjur. Han var lika stor som en katt men hade ingen päls och var inte alls lika kramgo. Nu sov han hopkrupen i Ezrans armveck. Han tryckte sitt blanka gula och blå ödleskinn mot husses sida och andades i takt med pojken.

En röst hördes alldeles utanför Ezrans dörr. ”Knack, knack! Får jag komma in?”

”Du är kung! Jag tror inte att du behöver be om lov”, ropade Ezran till svar.

Kung Harrow kom in i rummet. ”Kungar behöver inte be om lov, men det måste pappor”, sa han och blinkade mot Ezran. Bete fick en lätt klapp när kungen slog sig ner på sängkanten.

Den lille reptilen muttrade missnöjt men uppskattade i hemlighet att bli klappad. Bete var ett troget husdjur, men som de flesta av sin sort var han ständigt butter, vilket berodde på att nästan alla andra vilda djur större än lypaddor tyckte att lypaddor var delikata. Kungen stoppade om Ezran. ”Har du det skönt och mysigt nu?”

”Jätteskönt och mysigt”, svarade Ezran. ”Nu kan du få sjunga.”

Med dämpad röst sjöng kungen samma vaggvisa som han hade sjungit nästan varje kväll sedan drottningen dog när Ezran var ett spädbarn.

*Solen går ner nu, den månen just mött.
Barnet det suckar och gäspar trött.
På himlen där blinkar små stjärnor klara
men barnets ögon de sluts nu bara.
Och havet det kysser jorden godnatt
när vågorna viskar: sov gott nu, min skatt.*

Ezran log. ”Jag älskar att du fortfarande sjunger den där för mig. Fastän den är för småbarn gör den mig glad.”

”Det är bra”, sa kungen.

”Kommer du att sjunga den för mig när jag är vuxen? Det vill jag att du gör.”

”Om du vill det då så gör jag det.”

”Till och med när jag är kung? Du måste lova mig att du kommer att sjunga för mig då.”

Harrow tvekade, men sedan sa han: ”Jag kommer alltid att vaka över dig, även när du är kung.”

Han lutade sig fram och tryckte en kärleksfull puss på Ezrans panna. Det var alltid då som Ezran gäspade och plötsligt blev så väldigt trött.

”Godnatt, min söte prins”, sa Harrow när han gick mot dörren. Han stannade till vid rummet bredvid. ”Godnatt du också, Callum.”

Ezrans äldre halvbror satt vid ett staffli i rummet intill. Han hade en filt om axlarna och en handske på den hand som höll en mugg te. Han skissade snabbt i skenet från vaxljusen.

”G’natt!” svarade Callum utan att lyfta blicken från sin teckning. Han tyckte om kung Harrow och han uppskattade allt kungen hade gjort för honom sedan modern dog, men kungen var inte Callums pappa. Ibland kändes det konstigt att säga godnatt.

Harrow gick sin väg och stängde dörren efter sig.

Callum fortsatte skissa. Fjortonåringen kunde rita av allt han hade sett in i minsta detalj, även om han bara hade sett det ett ögonblick. Men den här skissen var hämtad ur fantasin – ett sällsamt djur som var hälften giraff, hälften alligator. Callum tänkte att girrafigatorn nog såg klumpig

ut, men den hade bokstavligen talat tjock hud om någon försökte reta den. Och om den ville lära någon av sina plågoandar en läxa var det dessutom praktiskt att ha en lång hals med vassa tänder och kraftfulla käkar längst fram.

BANG!

En plötslig åskknall väckte Callum ur hans tankar.

”Callum!”

”Ingen fara, Ez”, ropade Callum. Han lade ifrån sig pennan och gick in till sin lillebror. ”Det är bara åskan, inget att vara rädd för. Somna om, du.”

”Jag är inte rädd”, sa Ezran. ”Men Bete blev rädd.”

När Bete hörde sitt namn öppnade han ett öga, blängde till och blev mörkt röd. Han tyckte inte om antydningar om att han skulle vara feg. Han hade träffat många lypaddor i sina dagar och visste att han hörde till de tappreste fem procenten. Eller åtminstone de tappreste tio procenten.

Men Bete kunde aldrig vara arg på Ezran länge. Hans skinn fick tillbaka sina normala färger när han somnade om.

Det blixtrade till och alverna såg människosoldaten som patrullerade den kungliga skogen. Den unge mannen var på helspänn och spanade uppmärksamt åt både höger och vänster bland busksnåren.

Rayla, som var den yngsta av alverna, gnuggade handtagen på sina vapen med långa alvvingrar. Förstod soldaten att de såg på honom från buskarna? Kunde han veta att hans liv hängde på en tråd?

Om alvernas ledare Runaan signalerade till Rayla skulle hon ta livet av soldaten. Hon skulle inte ha något val. Hon

var trots allt en lönnmördare, och dessutom talangfull. Hon var kvick med sina vapen och snabbfotad. Hon kunde springa och hoppa bland de höga träden lika bra som de äldre alverna. Rayla gjorde allt Runaan bad henne om.

Gå din väg, mässade Rayla inom sig, som om hon med tankens kraft skulle kunna förmå den unge soldaten att överge sin post. *Upptäck oss inte. Gå hem.*

Alvernas uppdrag hade egentligen inget med den här ynglingen att göra. Han var bara ett hinder på vägen mot deras egentliga mål. Om de kunde skulle de låta honom vara i fred. Men om soldaten upptäckte dem ... Rayla försökte sluta tänka på det.

”Är det någon där?” ropade soldaten ut i mörkret. Han lät självsäker, kanske till och med modig, och Rayla visste att det inte bådade gott för hans del.

Alverna höll sig stilla. Rayla höll andan. Det gick en sekund, och så en till.

”I kung Harrows namn, ge er tillkänna!” ropade människan.

Bara några sekunders tystnad till, tänkte Rayla för sig själv. *Några sekunder till så att han tänker att det inte var något och går vidare.* Kunde han höra hennes bultande hjärta?

En ny blixst lyste upp himlen och människan spärrade upp ögonen. Nu rådde det inte någon tvekan längre. Han hade sett dem.

Han sköt en pil från sitt armborst ungefär åt deras håll, vände sig sedan om och sprang sin väg.

Ögonblicket efter nickade Runaan nästan omärkligt.

Var det mig han nickade åt? undrade Rayla. Ingen annan rörde sig. *Ja, han måste ha valt mig. Nu är jag döden för den här soldaten.*

Hennes utbildning och de oändligt många gånger hon hade tränat och övat tog över och blev instinkter som styrde hennes handlande i samma ögonblick som hon började springa efter sitt byte. Att döda den här människan var hennes enda plikt nu, inget annat.

Soldaten sprang längs stigen så fort en människa kunde. Hans stora mantel flaxade i vinden och de slamrande vapnen sinkade honom.

Men Rayla kände sig hemma i skogen. Hon hoppade mellan trädens grenar nästan utan att nudda dem innan hon hoppade vidare till nästa. Hon svävade högt upp bland träden och förutsåg hela tiden sitt bytes nästa rörelse. Hennes hastighet ökade och för varje skutt kom hon allt närmare soldaten. Regnet piskade hennes kinder och alla hennes sinnen tog in det otäcka ovädret. Hon hade aldrig känt sig så levande.

Nu var bytet nästan inom räckhåll.

Rayla stannade till på en trädgren. I den mörka skogen glittrade hennes smala violetta ögon. Sedan tog hon ett skutt ner på marken bakom soldaten.

Han vände sig blixtnabbt om men Rayla hade redan försvunnit in i mörkret. Hon såg på medan han desperat siktade åt olika håll med sitt armborst.

Gå fram nu då! sa Rayla till sig själv.

Innan hon hann tänka efter kastade hon sig ut ur dunklet och gav människan en snabb spark i bröstet. Han rullade

nedför en slänt och landade i en bäck av lera. Rayla följde efter.

Nedanför slänten försökte soldaten slåss, men det tjänade inget till. Rayla fick fram sina klingor och riktade dem på ett ögonblick mot hans hals.

”Snälla!” bönföll han medan han granskade hennes avancerade vapen med panikslagen blick.

Gör det nu! tänkte Rayla. *Tvekan är tortyr, inte nåd ...* En snabb avrättning var den enda barmhärtighet hon hade att erbjuda.

Nu hade soldaten höjt blicken och såg på henne. Han sökte hennes blick under kåpans huva.

”Vem är du?” frågade han med dämpad röst.

En ny blix. Hans ansikte belystes ett ögonblick, men det var allt som behövdes. Rayla såg hans skräck och hans sorg. Hon kunde nästan höra hans tankar: *Jag kommer att dö, jag kommer att dö.*

Men hon såg också att han älskade livet och dess löften – löften hennes klingor skulle göra slut på. Hennes grepp om vapnen lättade bara en aning.

Soldaten såg sin chans och började kravla baklänges i gyttjan. Sedan sprang han.

Raylas armar slaknade och huvudet hängde. Hennes beslutsamhet hade sköljts bort i ovädret. Varför var hon så svag?

Hon stod stilla som en staty medan hennes byte flydde.

Gamla och nya hemligheter

Gryningen glittrade i den fuktiga skogen och i den tidiga morgonens rosa ljus hördes fåglar kvittra. Men innanför borgens murar var atmosfären fortfarande stormig.

Överstemagikern Viren stod framför en rikt dekorerad spegel med ansiktet förvridet av ilska. Koncentrerat förde han ett finger längs en av de gyllene runornas former. Om han bara kunde låsa upp den magiska spegelns hemligheter!

Men det enda som syntes var hans egen spegelbild – sträng, högre och elegant klädd. Det perfekt blanka håret och den spända käklinjen hånade ljudlöst hans längtan efter att avslöja spegelns hemligheter. Han förstod intuitivt att spegeln kunde ge makt – makt att skydda honom själv, hans släkt och kungariket. Men trots att han hade haft spegeln i sin ägo i många månader hade han hittills inte lyckats lösa någon av dess gåtor.

Viren kastade en blick på stapeln med läderinbundna böcker på sitt skrivbord. Ingen av hans besvärjelser eller

brygder hade avslöjat spegelns hemligheter. Kunde det vara så att det inte var något annat än en spegel?

Nej, tillrättavisade han sig själv. Om drakkungen och drakdrottningen förvarade spegeln bredvid sina sovplatser i sin håla kunde det inte vara en vanlig spegel. Det var omöjligt! Och om det var en vanlig spegel skulle den inte ha kallat på honom så starkt den där dagen. Den hade kallat på honom med sådan kraft att han hade tillskansat sig den från Stormspirans väldiga höjd och burit den hela vägen från Xadia hem till borgen.

Ännu hade den inte besegrat honom. Han hade bara missat något, någon avgörande ledtråd.

Viren drog ett djupt andetag och tryckte undan förbitteringen i sitt inre, ner i samma grop där alla besvikelser, all ilska och allt hämndbegär samlades på hög. Han hade övervunnit hinder förr och skulle övervinna även detta. De flesta av Xadias mysterier hade trots allt avslöjats med hjälp av hans formidabla magiska förmåga. Hans räder ut i den svarta magins förrädiska värld hade förstås kostat på. Han hade förlorat människor han älskade och pengar, till och med offrat några av sina principer, men kanske hade hans uppoffringar äntligen börjat ge frukt.

BANK! BANK!

Viren väcktes ur sina drömmier av ett envist bankande på dörren. Vem vågade störa honom i denna tidiga timma? Han måste genast näpsa denna fräckhet.

”Vad kan jag stå till tjänst med?” sa Viren när han slog upp sin dörr. Tonfallet var dämpat, kyligt och hotfullt.

Den unge soldaten som stod i dörröppningen darrade. Han var blöt och från topp till tå täckt av lera. Blodet rann i en rännil på hans kind.

”Du stör mig!” sa Viren. ”Vad är det frågan om? Ut med språket!”

Soldaten kvävde en snyftning.

”Men så ta dig samman, unge man!”

Soldaten spottade ur sig orden innan han tappade modet.

”Lord Viren, jag har sett något, något hemskt i den kungliga skogen.”

Viren granskade soldaten ingående. Fastän han hade lust att avfärda den hickande snorvalpen fanns det något i hans ansiktsuttryck som fick magikern att hejda sig. Den här soldaten var djupt skakad.

”Jo, jag var ute på patrullering och så kom det en blix och jag såg en grupp . . . en grupp lönnmördare. En av dem jagade mig. Hon hade svärd som var dubbelt så långa som hennes armar. Jag var säker på att det var ute med mig. Men på något sätt kom jag undan. Lönnmördaren . . . Ja, jag fick för mig att hon bestämde sig för att skona mig. Sedan sprang jag raka vägen till er.”

Soldaten tystnade. Viren stod också tyst och fortsatte granska honom. Den rena skräcken i ynglingens blick var som ett pussel, men det var en bit som saknades i berättelsen.

”Det var månskuggealver”, viskade soldaten.

”Månskuggealver?” upprepade Viren. Hans blick var fylld av förintande förakt. ”Tror du att du har flytt från månskuggealver? Vet du vad som är mindre sannolikt än

att du har undkommit en månskuggealv? Blotta tanken att en av de blodtörstiga varelserna ens skulle tänka tanken att 'skona' dig. Av alla dumheter jag har hört . . .”

”J-jag vet att det måste låta orimligt, sir”, stammade soldaten. ”Men i precis det ögonblicket fanns det någon sorts konstig förbindelse mellan mig och alven. Hon hade mig fast och så . . . det var som om hon tyckte synd om mig. Hon avbröt jakten och jag fick chansen att fly.”

”Ja, ja. Jag vill inte höra mer om vad för slags flummig känslostorm du upplevde ute i skogen”, sa Viren. ”Gå och avlägg rapport till din överordnade. Det är uppenbart att du har blivit rejält uppskrämd, men tro mig, det kan inte ha varit månskuggealver.”

Med de orden smällde Viren igen dörren i ansiktet på soldaten. Månskuggealver som skonar en människas liv! Han kunde inte annat än skaka på huvudet.

Alverna var förstås ett ständigt aktuellt hot. De avskydde människor, särskilt sådana som sysslade med svart magi. Och de skulle aldrig komma över att drakarnas kung hade dött, det insåg Viren. En kort sekund funderade han på om det egentligen hade varit en så bra idé att döda drakungen. Men å andra sidan . . .

”Jag hade inget annat val!” ropade han till väggarna.

Tänk om den där soldaten hade rätt och lönnmördaralverna fanns i närheten? Det vore inte helt otänkbart. Om drakarnas drottning planerade att hämnas sin make genom att mörda kung Harrow skulle hon naturligtvis inte skicka en stor armé. Hon skulle sända en trupp med Xadias skickligaste lönnmördare.